

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

စိစဉ်သော

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့်မုန့်ဟင်းခါးငချိတ်ကြီး

တစ်ဘက်

ရရှိရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

အောင်ခင်စိုး

ဆောင်းလုလင်

နွေတမာန်

နတ်လူဦး

အောင်လှိုင်

ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးနှင့် မုန့်ဟင်းခါးချိတ်ကြီး

(၁)

တစ်နေ့ဗျာ...။

အချိန်က မနက်(၉)နာရီလောက်ရှိပြီဗျာ။ ကျုပ်တို့ မြို့ထဲကို ပုံပျက်ပန်းပျက် လူထူးလူဆန်း ရသေ့ကြီးတစ်ဦး ရောက်လာပါရောခင်ဗျာ။

ရသေ့ကြီးပုံစံက ကြည့်ပါဦးဗျာ။

ဒေါက်ချာခေါက်ကျိုးကြီးကို ဆောင်းလို့ ...။

မျက်လုံးနှစ်လုံးရှိတဲ့ အနက် ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ကျောက်မျက်လုံးအတုနဲ့ ။ ပြီး...နဖူးအလယ်ကောင်မှာ အချိုင့်ကြီးပါလိုက်သေးဗျာ။ ဆိုးလိုက်တဲ့ ရုပ်နယ်...။

အချိုင့်ထဲကို ကွမ်းသီးတစ်လုံးထည့်ရင် ဝင်သွားနိုင်အောင် နက်တာလား။ နားရွက်ကလည်း ကြည့်ဦး...။ ဘယ်ဘက်မှာ နားရွက်မရှိဘူး။ မွေးရာပါ ပြတ်နေသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ငယ်စဉ် မိုက်တွင်းနက်ချိန်ကများ ဒဏ်ရာရလို့ ပြတ်နေသလား သိပါဘူး။

ညာဘက်နားရွက်ကို ကြည့်လိုက်မှ ပိုဆိုးသေးဗျို့။

နားရွက်ကြီးက အရှည်ကြီးပဲ။ ရှည်ရတဲ့ ကြားထဲ ကုလားမ အဘွားအိုကြီးများ လို နားပေါက်ကျယ်ကြီးနဲ့ ။

ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲဆို လက်နှစ်ချောင်းပူးပြီး ထိုးသွင်းရင်

တောင် ချောင်ကလိဖြစ်နိုင်သေးရဲ့ ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အရောင်လွင့် ယော
ဂီရောင်သင်္ကန်းစုတ်ကြီး ပတ်ခြုံထားလို့ ...။

ကြည့်ရဆိုးပုံများ နှယ်ဗျာ...။

ပြောမပြောချင်ပါဘူး...။ ဘယ်လက်က တိုတိုလေးခင်ဗျ၊ အဲ...အဲ...ဘ
ယ်လက်တိုနေပေမယ့် ညာလက်က အရှည်ကြီးပဲ။ ကျုပ်တို့ ၊ ခင်ဗျားတို့
သာမန်လူလက်ထက်ကို ပိုရှည်တာနော်။

အမလေး ...လေး...

လက်ချောင်းကြီးများ နှယ်...။ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ပြန့်ဖြန့်
နေသလိုပဲ။ တုတ်တုတ်၊ ဖီးဖီး၊ ကားကား၊ ရှည်ရှည်ကြီးဗျာ။

ပိုပြီးကြည့်ရဆိုးတာက ဘယ်ခြေထောက်က လူသာမန်လောက် ရှိပါ
ရဲ့ ။ လမ်းလျှောက်တော့ ထော့ကလိန်ထော့ကလိန်နဲ့ ...။

ကြည့်ရ အရပ်ဆိုးလိုက်တာဗျာ...။

လူတိုင်းက သူ့အင်္ကျီရုပ်ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြကြတယ်။ ရယ်ကြတယ်၊
ကလေးငယ်အချို့က အဲဒီပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြောက်
ကြလို့ ဗျာ။

လူအတော်များများက လူထူးလူဆန်း ရသေ့အိုကြီးရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခ
ဏာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသလိုနဲ့ ရှိနေကြတယ်။

ကျုပ်စိတ်ဝင်စားတာက ရသေ့အိုကြီးရဲ့ ရူပကာရုပ်ဆင်းကို မဟုတ်
ဘူး ။ သူ့ညာလက်ထဲက တောင်ဝှေးကြီးပဲ။

ကြည့်စမ်း....။

တောင်ဝှေးက သစ်ကနက်သားတောင်ဝှေးနဲ့ တူရဲ့ ဗျာ။

နက်မှောင်ပြီး ပြောင်နေတာပဲ။

တောင်ဝှေးရဲ့ အပေါ်မှာ အကြေးခွံလက်နေတဲ့ မြွေဟောက်တစ်ကောင် အဆင့်ဆင့်နွယ်ပတ်ရစ်ခွေပြီး လက်ကိုင်အထက်တောင်ဝှေးခေါင်းမှာ ပါးပျဉ်းထောင်နေတယ်။ မြွေခေါင်းမျက်လုံးမှာ ဘာကျောက်များ မြှုပ်ထားလဲ မသိဘူး။ နီရဲပြီး တောက်နေတာပဲ။ မသိရင် ရသေ့ကြီးရဲ့ တောင်ဝှေးမှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကောင် ပတ်နေသလိုပဲ။ ကောင်းလိုက်တဲ့ လက်ရာဗျာ။

အဲဒီပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးဟာ ရပ်ချင်သည့်နေရာရောက်ရင် မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းခေါင်းပုံပါ တောင်ဝှေးကို ချိုင်းကြားမှာ ထောက်ပြီး ဘယ်လက်တိုလေးနဲ့ ကြေးစည်လေးကိုကိုင်လို့ ညာလက်ရှည်ကြီးနဲ့ ကြေးစည်ကို တီးခတ်ပါရောခင်ဗျာ။

“နောင် ...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

အဲဒီလို သုံးကြိမ်တိတိ ကြေးစည်ကိုတီးပြီးနောက် ဒီလိုပြောပါလေရဲ့ ဗျို့။

“သပ္ပူရိသအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ...။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာနှင့် ထံ့မွန်းသောအရပ်သည် အေးချမ်းငြိမ်းမြိန်၏ ”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

“မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ တရားလေးပါးနှင့် လျော်ညီသည့်အရပ်သည် နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်း၏။”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကိုရှောင်၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိကိုဆောင်ခြင်း၊ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်း၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ရိုသေလေးစားခြင်းသည် အသက်ရှည်၍ အနာကင်းမဲ့၏ ”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ.. ”

“ခုချိန်မှ စ၍ ...၊ ဒီနေ့ဒီရက်မှ စ၍ လူလူချင်း မေတ္တာပို့၍ ထားကြကုန်လော့။ သတ္တဝါများအား ကြင်နာသနားကြလော့။ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ အား အမျှအတန်းပေးဝေ၍ သင်တို့ ကိုယ်တိုင် လည်း အမျှဝေသံကြားလျှင် သာဓုခေါ်ကြကုန်လော့။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ..”

၎င်းပုံပျက်ပန်းပျက်ရသေ့ကြီးဟာ အဲဒီလိုစကားများကို ရေရွတ်ပြီး တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားနေရဲ့ ။ ကြေးစည်ကိုလည်း တနောင်နောင်ထုနေလေရဲ့ ။

အချို့က ...

ထူးဆန်းသောရသေ့အိုကြီးကို ငွေစကြေးစများ လှူကြရဲ့ ...။

အချို့က...

သစ်သီးဝလံတွေကို ပေးလှူကြရဲ့ ...။

အချို့ကတော့...

ရသေ့ကြီးရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေကြရဲ့ ခင်ဗျာ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ...

ကျုပ်စိတ်ဝင်စားနေတာ သူ့လက်ထဲက မြွေဟောက်ခေါင်းရုပ်ပါလက်ရာမြောက် တောင်ငွေ့ပဲ။

ကျုပ် အဲဒီတောင်ငွေ့ကို အရမ်းမျက်စိကျနေပြီဗျာ။

(၂)

ဒီနေရာမှာ ကျုပ်အကြောင်း နည်းနည်းပြောချင်တယ်ဗျာ။ ကိုယ်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းပေါ့နော်။

ကျုပ်က လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ။

ထောင်ထွက်...။ သူခိုး...။

ကျုပ်နာမည်ကလား...ကောက်ညှင်းငချိတ်တဲ့ ။ အဟက်...အဟက် ...။

အချို့က စောရကောက်ညှင်းငချိတ်လို့ ခေါ်ကြသပေါ့ခင်ဗျာ။ နာမည် အရင်းက ငချိတ်ပါ။ အသားက မည်းလွန်းလို့ ကောက်ညှင်းငချိတ်လို့ နောက်ပြောင်ပြီး ခေါ်ကြတာ။ အဲ...သူခိုးနက္ခတ်ပါလို့ လား မသိဘူး။

လူဖြစ်လို့ အရွယ်ရောက်ကတည်းက ခိုးလိုက်ဝှက်လိုက်တာ...ခုတော့ စောရကောက်ညှင်းငချိတ်လို့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး၊ ဝိသေသထူးများ နဲ့ ပြည့်စုံထည်ဝါလို့ ပေါ့ခင်ဗျာ။

အချုပ်ခံရသည့်အကြိမ် များ လွန်းလို့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

ထောင်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ကျခဲ့ဖူးပါရဲ့ ။

ဖောက်ထွင်းတာလည်း ရတယ်လေ။ တစ်ကိုယ်တော်ပါဗျာ...။

အဖော်လုံးဝမခေါ်ဘူး။ အဖော်ပါရင် အာချောင်လို့ မိရောလေ။

ကျုပ်က ..

အဝတ်အစားလည်း ခိုးတာပဲ၊ ရွှေထည်ငွေထည်လည်း ခိုးတာပဲ၊ ရှေး
ဟောင်းပစ္စည်းလည်း ခိုးတာပဲ၊ ခိုးစရာ မရှိရင် ဖိနပ်လည်း ခိုးတာပဲ။
ကြက်ငှက်လည်း ခိုးတာပဲ။

မခိုးရရင် မနေနိုင်ပေါင်ဗျာ။

ခိုးလို့ မိသွားလည်း ပျော်ပျော်ပဲ။

အရိုက်ခံရတဲ့ အကြိမ်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ခေါင်းမှာ ချုပ်ရိုးကို
ထပ်နေတာပဲ။ ကံကောင်းလို့ မသေသေးတာခင်ဗျာ။

ကျုပ်ကသာ အသားမည်းတာနော်။

ကျုပ်မိန်းမက ဖြူလိုက်သမှ မုန်လာဥပဲ ...သိလား။ အဟက်...။

နာမည်က ‘နှင်း’တဲ့ ။

ချောလိုက်၊ လှလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့ ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က
ဖွံ့ဖွံ့ကားကား။ စွင့်စွင့်ငွားငွားကြီး။

ကျုပ်ကို အရပ်က ပြောကြရဲ့ ။

မသာနဲ့ နားတောင်းနဲ့ တခြားစီပဲတဲ့ ...။

ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကျုပ်များ တွဲသွားရင် ကျီးကန်းနဲ့ ဗျိုင်း၊ တွဲပျံလာတာ
တဲ့ ။ ပြောကြပါစေဗျာ...။

အဲဒီလိုပြောလေ။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်မိမိအရသာရှိလေပဲ။ ချစ်လိုက်ရတာ တုန်နေတာပဲ။ မိန်းမကလည်း ကျုပ်ကို ချစ်တာမှ အားရပါးရပဲ။

ထားဗျာ...။

လိုရင်းမရောက်ဘဲ ကြွားခန်းရောက်သွားတယ်။

ဒီလိုဗျာ...။

ကျုပ် ...ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသွေကြီးရဲ့ မြွေခေါင်းရုပ်ပါ တောင်ဝှေးကို ခိုးယူဖို့ ကြံစည်နေတယ်လေ။

ဒီလိုတောင်ဝှေးမျိုးက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းစုဆောင်းသူများ လက်ကို ရောင်းလိုက်ရရင် မြိုးမြီးမြက်မြက်ရမှာ ကိုး။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းက ပိုပြီးဈေးကောင်းရတယ်။ ရွှေတန်ဖိုးလိုပဲ။ ဒါနဲ့ ပုံပျက်ပန်းပျက်ရသွေကြီးရဲ့ နေရာကို လိုက်လံစုံစမ်းလိုက်ရော ရသွေအိုကြီးဟာ (.....) သိချိုင်းမှာ နေတာကိုး။ သိချိုင်းက အသုဘရှူဇရပ်မှာ နေတာ။ ညဘက်ရောက်ရင် ဂူတွေပေါ်မှာ တရားထိုင်တယ်။ အိပ်ရင် ကျောက်တလားစင်ပေါ်က ခေါင်းထဲမှာ ဝင်အိပ်တယ်။

သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်း ဇရပ်နောက်ဘက်မှာ စက္ကလကြီး ဦးဇေယျဉ်း(ဈ)) နေတယ်။

ဒီရသွေကြီး ဘယ်အရပ်ကလာမှန်း မသိဘူး။

သူနာမည်လည်း ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

စက္ကလကြီးဦးဇေယျဉ်းအပြောအရ ဒီ(.....)သိချိုင်းမှာ ကိုးရပ်အမိဋ္ဌာန်ဆိုလား၊ သုသာန်ကမ္မဋ္ဌာန်းဆိုလား လာဝင်နေတာတဲ့ ဗျာ။

မနက်မိုးလင်းရင်...

နေထွက်ရာအရပ်ကို လက်အုပ်ချီပြီး မန္တန်မျိုးစုံ ရွတ်သတဲ့ ။ ပြီးရင် အရောင်ပျက်အနားပျက် သပိတ်သေးသေးလေးပိုက်ပြီး ဆွမ်းခံကြွရော။

ဒီလို စုံစမ်းလေ့လာလို့ ရခဲ့တယ်။

သူဆွမ်းခံကြွရင် တောင်ပွေးကြီး မပါတော့ဘူး။

အဲဒါ အကွက်ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ခိုးရမယ်လေ။ တစ်နေ့ သူ ဆွမ်းခံကြွ ချိန်မှာ ကျုပ် သချိုင်းထဲကို ဝင်ခဲ့လိုက်တယ်။

သချိုင်းမှာ အသုဘကိစ္စမရှိတော့ လူက ရှင်းနေတာပဲ။ ကျုပ်က တစ် လံလောက်ဝါးသုံးလေးချောင်းလည်း စုစည်းပြီး ထမ်းလာလိုက်တာ ကံ ကောင်းချင်တော့ စဏ္ဍာလကြီးလည်း ဘယ်သွားမူးနေလဲ မသိဘူး။ မရှိ ဘူး။ ဒါနဲ့ တောင်ပွေးကို လိုက်ရှာလိုက်တယ်။

ဇရပ်တိုင်မှာ လွယ်အိတ်ညှိတစ်လုံးချိတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပို က်ဆံများ ရှိမလားလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မရှိပါဘူးဗျာ။ ရှိနေတာက အင်းစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ တိုလီမုတ်စတွေပဲ။

ရသေ့ကြီး မြွေရုပ်ပါတောင်ပွေးကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားနိုင်သလဲ။

ဟော....ကျောက်တလားပေါ်မှာ သစ်သားခေါင်းကြီးတစ်လုံး။ အဖုံး ပိတ်လို့ ...။ ကျုပ် ခေါင်းဖုံးပျဉ်ကို မ,ရွှေ့လိုက်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်ရော သင်္ကန်းဟောင်းတစ်ထည် ခင်းထားတာကို အလျင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

သင်္ကန်းဟောင်းကို အသာလှန်လိုက်ရော...

တွေ့ပါပြီဗျာ...။

မြွေရုပ်ခေါင်းနဲ့ တောင်ပွေးနက်ကြီး...။

တောင်ငူကို အသာကောက်ယူလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရော အလို...
မြွေရုပ်က သာမန်မြွေရုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အနက်ရောင်သတ္တုသား တစ်မျိုး
နဲ့ လက်ရာမြောက်စွာထုဆစ်ပြီး သစ်ကနက်သားတောင်ငူမှာ ပတ်ခွေ
လို့ ထားတဲ့ မြွေတောင်ငူပဲကိုဗျ။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက အရောင်ကျောက်
ပဲဗို့။

ပွပြီဗျာ...။

ဒီလို လက်ရာမျိုးကို ကျုပ်ဖောက်သည် ကြီးများ မြင်လိုက်ရရင် ဝမ်း
သာလွန်းလို့ ခုန်နေမှာ ပဲ။

ကျုပ် အဲဒီ မြွေခေါင်းရုပ်ပါ လက်ရာမြောက်တောင်ငူကို ပါလာတဲ့
ဝါးလုံးပိုင်းများကြား ရောညှပ်ပြီး ကြိုးနဲ့ ချည်လို့ ယူလာခဲ့လိုက်တယ်။

သင်္ချိုင်းမှာ လူရှင်းနေတော့...

ကျုပ်ယူမှန်းလည်း ဘယ်သူမှ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

(၃)

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဝယ်တဲ့ ကိုကျောက်ကတိုးကို သွားကြည့်တော့
ကိုကျောက်ကတိုး ဆိုင်မှာ မရှိဘူး။ ခရီးသွားနေတယ်တဲ့ ။ နှစ်ရက်လော
က်ကြာမယ်လို့ သူ့အရောင်းစာရေးမလေးက ပြောတယ်။

“မစည်...”

“ရှင်...ဦးငချိတ်”

“နင်တို့ သူဌေးလာရင် ပြောလိုက်။ ငါလာသွားတယ်လို့ ။ အမြန်တွေ့
ချင်တယ်လို့ ”

“စိတ်ချ ဦးငချိတ်...။ ပစ္စည်းရလို့ လား”

“အေး...”

“ရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်မယ်။ စိတ်ချနေ...”

ဒါနဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အရက်ပုလင်းထုတ်ပြီး မိန်းမစီစဉ်
ပေးတဲ့ အမြည်းနဲ့ အရသာခံသောက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေရဲ့ ။

“ရှုး...”

“ရှုး..”

“ရှုး..”

အသံကြားလို့ ကြည့်လိုက်ရော..

“ဟာ...”

“ရှုး...ရှုး...ဖူး...”

“ဟာ ...မြွေဟောက်ကြီး”

အလိုလေးဗျာ...မြွေဟောက်ကြီး။ အလုံးက ခြေသလုံးလောက်ရှိလေ
ရဲ့ ။ နက်ပြောင်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုလွန်လို့ ။ မြွေကြီးဟာ ကျုပ်အနီးမှာ
သောက်ရေအိုးလောက် ပါးပျဉ်းကြီးခွက်ပြီး မျက်လုံးရဲရဲကြီးနဲ့
တဖူးဖူးနှာမူတ်သံပေးပြီး ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေတာ။

သည် မှာ ပဲ ကျုပ်...

အိမ်ထရုံမှာ ထိုးထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို
ဆတ်ခနဲလှမ်းနှုတ်ပြီး မြွေဟောက်ကြီးရဲ့ ပါးပျဉ်းကို စလွယ်ပိုင်းဖို့ ရွယ်
လိုက်ချိန်မှာ ပဲ...

“ဖူး...”

“ဖောက်...”

“အမလေးဗျ..”

မြွေဟောက်ကြီးက လျှပ်စီးလက်သလို ကျုပ်ခြေဖမိုးခွကြားကို ပေါက်ချလိုက်တာ မျက်စိထဲမှာ ဝင်းခနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းမှာ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို၊ ဓာတ်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ဓားပါ လွတ်ကျသွားခဲ့တယ်။

“အား...အား...”

“အမလေး ...အ...အမလေးဗျ..”

လူဟာ အကြောများ ဆိုင်းသလိုဖြစ်ပြီး ကွေးကောက်လဲကျလို့ အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ချိန်မှာ ပဲ...

“အစ်ကို..”

“.....”

“အစ်ကို...အစ်ကိုငါ့ချိတ်..”

“အား...အား..အား..”

“အစ်ကို ...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ...”

“မြွေ...မြွေဟောက်...ငါ့ကို ...ကိုက်...ကိုက်...”

“ဘယ်ကို ကိုက်လို့ လဲဟင်...ဟင်...”

“ခြေဖမိုးကို ...ခြေ...ဖ...မိုး...ကို ...အား...အ...အ...”

ဒါနဲ့ မိန်းမက ညာခြေဖမိုးကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး အံ့သြနေပါရောဗျ။

“အစ်ကို...”

“အင်...ဟင်...ဟင်...ငါ့ကို ...ဆေးရုံ...အမြန်...ပို့...ပို့...”

“အစ်...ကို...”

“ဘာ...ဘာလဲ...”

“ဘယ်မှာ အစ်ကို့ကို မြွေကိုက်လို့ လဲ”

“ဒီနားမှာ ပဲ...။ မြွေမှ အကြီးကြီး...။ မြွေဟောက်...”

“အစ်ကို...အစ်ကိုခြေထောက်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး”

“ဟင်...”

“အစ်ကို အိပ်မက်မက်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟေ...အိပ်မက်...။ ဟုတ်ရဲ့ လား မိန်းမရာ၊ မြွေဟောက်ကြီးမှ ခြေ
သလုံးလောက်အကောင်ကြီး..”

“အဲဒီလောက်အကောင်ကြီးကိုက်ရင် အစ်ကို ချက်ချင်းသေပြီပေါ့”

“ဟင်...ဟုတ်သလားဟ၊ အိပ်မက်...အိပ်မက်..ဘုရား..ဘုရား..လန့်
လိုက်တာ မိန်းမရာ။ ဟူး ...တော်ပါသေးရဲ့ ။ ငါကတော့ ငါ့မိန်းမနဲ့ ဒီဘ
ဝ မပေါင်းရတော့ဘူး မှတ်နေတာ”

“ဟွန်း ..မူးကြောင်ရှူးကြောင်နဲ့ ၊ သည်းကို သည်းတယ်။ လူကိုရင်တု
န်သွားတာပဲ”

အိပ်မက်မှန်းသိရော ကျုပ် ရင်တုန်ရင်လန့်ပြေးသွားပြီ မိန်းမရဲ့ ကို
ယ်လုံးလေးကို လှမ်းဆွဲလို့ ...

သနပ်ခါးရနံ့မွှေးကြိုင်နေတဲ့ ပါးပြင်ပေါ်ကို အနမ်းနှစ်ပွင့်သုံးပွင့် စို

ကံပစ်လိုက်တယ်။

မိန်းမက မိန်းမောညည်းညူနေချိန်မှာ ပဲ...။

*